

Έργα και ημέρες μιας συμμορίας. Αποσπάσματα από το βιβλίο του Νίκου Μπελογιάννη "Το ΞΕΝΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ στην ΕΛΛΑΔΑ", αναφερόμενα στα άνομα συμφέροντα που υπηρέτησε η Μεταξική δικτατορία

Εβδομήντα οχτώ χρόνια, σήμερα, από την 4η Αυγούστου 1936, όταν η Μεταξική συμμορία με την ανοχή και ενθαρρυνόμενη ουσιαστικά από τα χρεοκοπημένα πολιτικά κόμματα της ολιγαρχίας της αστικής τάξης, κατέλαβε με πραξικόπημα την κυβερνητική εξουσία, εγκαθιστώντας τη γνωστή μοναρχοφασιστική Μεταξική δικτατορία.

Η δικτατορία του Μεταξά που στην προμετωπίδα της είχε "την καταπολέμηση του κομμουνιστικού κινδύνου" ασφαλώς είχε πολύ σοβαρά καθήκοντα να εκπληρώσει για λογαριασμό των αφεντικών της, της ντόπιας ολιγαρχίας και του ξένου κεφαλαίου και, φυσικά, σε βάρος των λαϊκών συμφερόντων. Στη διάσταση αυτή της δράσης της Μεταξικής δικτατορίας και των άνομων συμφερόντων που υπηρέτησε, αναφέρεται εμπειριστικώς **ο ήρωας Νίκος Μπελογιάννης στο βιβλίο του "Το ΞΕΝΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ στην ΕΛΛΑΔΑ"** που εκδόθηκε προς τιμή των 80 χρόνων του ΚΚΕ από τη "ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΠΟΧΗ".

Αποσπάσματα από το βιβλίο - έρευνα του Ν. Μπελογιάννη, δημοσιεύτηκαν στον Ριζοσπάστη της 4ης Αυγούστου του 1998. Αναφέρει χαρακτηριστικά στο βιβλίο του ο Ν. Μπελογιάννης:

"Η μοναρχοφασιστική δικτατορία της 4ης Αυγούστου εκφράζει τη θέληση της αστοτσιφικάδικης πλουτοκρατικής ολιγαρχίας, της μοναρχίας και του ξένου κεφαλαίου να πνίξουν τη λαϊκή θέληση που απειλούσε την κυριαρχία τους και να εξυπηρετήσουν τα συμφέροντά τους" (Ν. Ζαχαριάδης). Βασική αιτία που κατάφερε να επιβληθεί η δικτατορία στάθηκε η υποστήριξη που βρήκε - ενεργητική είτε παθητική - στα αστικά κόμματα. (Δίπλα σ' αυτή θα μπορούσε να προσθέσει κανείς και την έλλειψη της απαραίτητης οργανωτικής και τεχνικής προετοιμασίας του ΚΚΕ για να αντιμετωπίσει μόνο του το πραξικόπημα). Οι πολιτικοί αρχηγοί των "Φιλελευθέρων", "Προοδευτικών", "Λαϊκών", "Εργατο- αγροτικών" κλπ. κομμάτων δώσανε ψήφο ανοχής στον Μεταξά κι όταν κηρύχτηκε η δικτατορία δεν αντέδρασαν καθόλου.

Είναι αρκετά χαρακτηριστικό το ότι οι συνεννοήσεις για την εγκαθίδρυση του μοναρχοφασισμού έγιναν με τον πολυεκατομμυριούχο γιο του Βενιζέλου - τον Σοφοκλή - που δέχτηκε μάλιστα να γίνει και αντιπρόεδρος στην κυβέρνηση του Μεταξά, αδιάφορο αν οι απατεώνες συνένοχοί του τον άφησαν στο τέλος στα "κρύα του λουτρού". Κι είναι επίσης αρκετά χαρακτηριστικό το ότι όλοι οι σκοτεινοί εχθροί του λαού εμπιστεύθηκαν την τύχη της χώρας στον κυνισμό και το τυχοδιωκτικό πνεύμα του πιο χρεοκοπημένου πολιτικού, που ο λαός τον μαύριζε αδιάκοπα και που 40 ολόκληρα χρόνια έπαιζε έναν από τους ατιμότερους ρόλους στην πολιτική και στρατιωτική ζωή της Ελλάδας, προξενώντας της αγιάτρευτες πληγές. Ο Μεταξάς ήταν ο άνθρωπος που τους χρειαζόταν. Χωρίς ηθικούς δισταγμούς, χωρίς συνείδηση, τυχοδιώκτης ολκής και παραδόπιστος, θρασύδειλος, ικανός και πρόθυμος για όλα. Αχαλίνωτος τώρα και με υποστηρικτές τον Γκλίξμπουργκ, πράκτορα του Χάμπρο, τα παλαιά κόμματα, την Εθνοτράπεζα, τον Αγγλο πρεσβευτή και την 5η φάλαγγα του Χίτλερ, σχημάτισε μια πραγματική συμμορία από τους πιο αντιδραστικούς και ξεφτιλισμένους πολιτικούς, χρεοκοπημένους δημοσιογράφους και καθηγητές κι από παλιούς συνεργάτες του απατεώνες σαν τους Μανιαδάκη, Διάκο κλπ., που 'χαν κάνει χρόνια εργολάβοι σε οδοποιία, οχυρωματικά έργα κι άλλα κι είχαν ειδικευτεί στις ρεμούλες και το πλιάτσικο του δημόσιου ταμείου. Για να συμπληρωθεί η σπείρα, πρόσθεσε κι η Εθνοτράπεζα τους δικούς της "τοποτηρητές", τον Ζαβιτσιάνο και τον Κορυζή. Τι μπορούσε να περιμένει ο λαός από μια τέτοια συμμορία; Με μια καταπληκτική διορατικότητα, ο σ. Ζαχαριάδης, από το καλοκαίρι ακόμα του 1939

διαπιστώνει ότι “η 4η Αυγούστου καλλιεργεί την ψυχολογία του είλωτα, μετατρέπει τους Νεοέλληνες σε είλωτες των πλουτοκρατών. Μα ένα καθεστώς, που εφαρμόζει την εσωτερική υποδούλωση, φέρνει, είτε έτσι είτε αλλιώς, αργά είτε γρήγορα, μα αναπότρεπτα και την ξενική υποταγή, την ξενική κατάκτηση. Οποιος μαθαίνει να σηκώνει το ένα χέρι, θα σηκώσει αύριο και τα δύο”.

“Ασυνειδησία χωρίς όρια”

Σε άλλο σημείο και με τίτλο: “Ασυνειδησία χωρίς όρια”, ο Ν. Μπελογιάννης αναφερόμενος στην πρακτική της μοναρχοφασιστικής συμμορίας του Μεταξά, προσθέτει:

“Ηρθε ο πόλεμος του 1939 και οι ομολογιούχοι εξακολουθούσαν να εισπράττουν το 40%. Η αναισθησία όμως η δική τους, του Γκλίξμπουργκ και του Μεταξά κορυφώθηκε με την τελική συμφωνία που υπέγραψαν το Γενάρη του 1940. Σύμφωνα μ’ αυτήν, οι ομολογιούχοι θα ‘παιρναν από δω και πέρα 43%! Έτσι, ενώ μέχρι τότε πληρώναμε 2.300 εκατ., τώρα θα ‘παιρναν 2.500. Σ’ εποχή που ο χιτλερομουσολινικός φασισμός είχε ανάψει την πυρκαγιά και την καταστροφή σ’ όλη την Ευρώπη και κάθε χώρα απειλούνταν με σκλαβιά κι ερήμωση κι έπρεπε να διαθέσει και την τελευταία της δεκάρα για την υπεράσπιση της λευτεριάς και της ανεξαρτησίας της, η μοναρχοφασιστική κλίκα αύξησε το ποσοστό των ομολογιούχων! Χωρίς συζήτηση ο Μεταξάς, αφού έγινε πρώτος εργάτης, πρώτος αγρότης κλπ., άξιζε και τον τίτλο του πρώτου ομολογιούχου.

Το καταπληκτικότερο όμως είναι ότι αυτό το 43% εξακολουθούσαν οι ομολογιούχοι να το παίρνουν ακόμα και κατά τη διάρκεια του ελληνοϊταλικού πολέμου! Για όποιον φαίνεται απίστευτο δεν έχει παρά να διαβάσει την έκθεση του Βαρβαρέσσου το Μάρτη του 1941, όπου γράφεται ότι “εφ’ όσον διαρκεί ο πόλεμος, θα καταβάλλεται έναντι των αρχικών συμβατικών τόκων εκάστου δανείου ποσοστόν 43%”. Και παρακάτω συνεχίζει:

“Με την έναρξη του πολέμου με την Ιταλία, η κυκλοφορία άρχισε να αυξάνει επικίνδυνα και τότε η αγγλική κυβέρνηση άνοιξε πίστωση στην Τράπεζα της Ελλάδας για να τη χρησιμοποιήσει σαν κάλυμμα. Ουσιαστικά πρόκειται για την ίδια μέθοδο του προηγούμενου πολέμου. Η Τράπεζα της Ελλάδας πιστώθηκε στην Τράπεζα της Αγγλίας με 43 εκατ. αγγλικές λίρες και θα πρέπει να εύχεται κανείς να μην πάρουν το δρόμο που πήραν οι πιστώσεις του 1917-’18”.

“Λωποδυταριό”

“Από την αρχή της σύγκρουσης, ένας διορατικός παρατηρητής μπορούσε να μαντέψει την τραγική κατάληξη της θρυλικής και δοξασμένης εποποιίας. Η επίθεση του Χίτλερ ήταν απλώς η ευκαιρία για να παραδοθεί η Ελλάδα στη χιτλερική σκλαβιά. Κλείνω το κεφάλαιο μ’ ένα απλό επεισόδιο, που όσο απλό κι αν φαίνεται, είναι όμως αντάξιος επίλογος ενός καθεστώτος που κυριάρχησε στην Ελλάδα 120 χρόνια κι έφαγε πια το ψωμί του. Η σκηνή γίνεται στην Αίγυπτο μετά την καταστροφή. Η περιγραφή είναι παρμένη από την εφημερίδα “Ελευθερία” της 8.3.45.

“Φθάνοντας εις Αλεξάνδρειαν, τον ναύαρχον Σακελλαρίου υποδέχτηκε ο πλοίαρχος Κοντογιάννης, που προσεφέρθη να τον φιλοξενήσει στο σπίτι του. Συνδαιτυμόνες ο Μανιαδάκης, ο πλοίαρχος Ζαροκώστας κλπ. Εις την κεφαλήν του τραπεζιού ο Σακελλαρίου. Απέναντί του ο υπουργός της Ασφαλείας. Κατά τη διάρκεια του φαγητού ο ναύαρχος δεν εκρατήθη:

“Την άτιμη την 4η Αυγούστου. Μας κατέστρεψε!”

Ο Μανιαδάκης έμεινε εμβρόντητος. Συνήλθε γρήγορα και απάντησε:

“Ναύαρχε όταν έγλειφες ποδιές, είχες αντίθετη γνώμη. Ο καβγάς άναψε. Εάν ανεγράφοντο αι ανταλλαγαίσαι ύβρεις, το χαρτί θα εκοκκίνιζε...”

Τη στιγμήν αυτήν εισέρχεται εις την αίθουσαν του φαγητού ο Διάκος. Ευρίσκετο εις άλλο δωμάτιον και κρυφάκουε. Μόλις τον είδε ο Σακελλαρίου σηκώθηκε από τη θέσιν του. Στρέφεται προς έναν εκ των αξιωματικών και του λέγει:

“Πάμε να φύγουμε απ’ αυτό το λωποδυταριό”. Δεν είχε άδικον. Εγνώριζε ότι αι τελωνειακαί αρχαί

Αλεξανδρείας είχαν δήλωσιν του Διάκου περί χρηματικού ποσού που έφερνε μαζί του εξ Ελλάδος. 10.000 λίρες χρυσές, 3.200 λίρες εις χρεόγραφα και τραπεζογραμμάτια αγγλικά, 1.500 λίρες εις ράβδους χρυσού, 1.700.000 δραχμές και δολάρια, οικονομίαι αποκτηθείσαι κατά το διάστημα της 4ης Αυγούστου”.

Πηγή: “Οικοδόμος”